

Els dijous del

Cineclub

Filmojarxa.

Filmoteca de Catalunya

| 20 d'octubre 2022

| Sessió única: 22.30 h

Ainhoa: Yo no soy esa

Carolina Astudillo, 2018

Sinopsi

Ainhoa Mata va néixer al si d'una família que va filmar, va gravar i va fotografiar la seva vida quotidiana durant molts anys. A l'adolescència, va començar a escriure el que no va voler explicar a ningú. Els diaris, que va conservar fins a la seva mort, descriuen una dona diferent de la que van conèixer els seus familiars i amigues i també revelen una infinitat de temàtiques relacionades amb l'experiència femenina.

Fitxa tècnica

Directora: ...Carolina Astudillo

Guió: .....Carolina Astudillo

Música: .....Diego Mune,
Bernardette Zeilinger

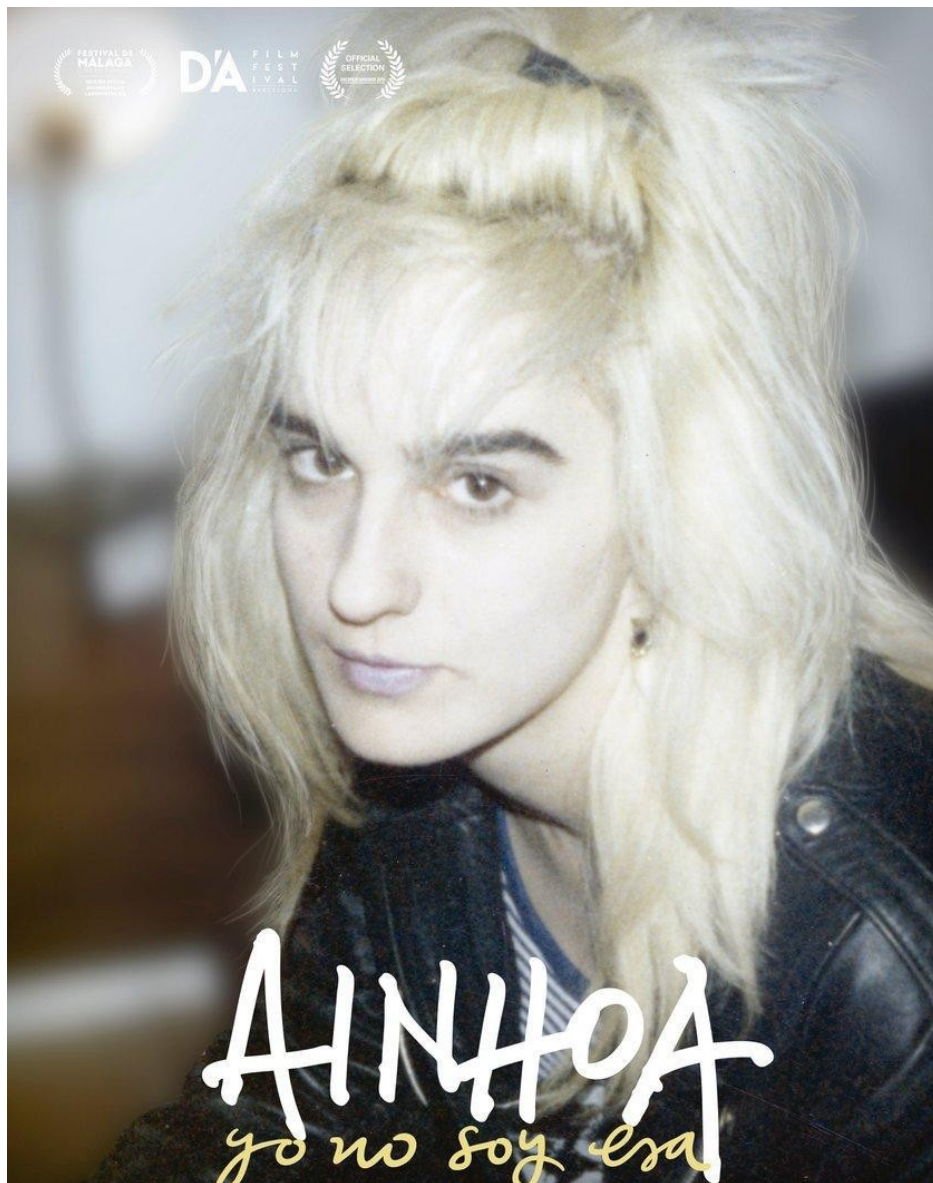
Fotografia: ...David Domingo, Paola Lagos,
Iván Piredda

Gènere: .....Documental

Productora: .Un Capricho de Producciones

Duració: .....98 minuts

País: .....Espanya

Fitxa artística

Documental

Intervencions de:

Patxi Juanicotena Mata

Esther Carrillo,

Lluís Subirós Tiriti,

David Roca

Ainhoa: yo no soy esa no és un documental. De fet, si ens volguéssim posar estrictes, caldria insistir en aquesta idea tan repetida de que el documental pur no existeix. Això és així perquè en mostrar la realitat ho fem des d'un punt de vista, és a dir, subjectivitzem. Però no em refereixo a això, vinc a dir que aquest film no encaixa dins dels

paràmetres del documental estàndard.

Des de ja fa uns anys hi ha una tendència a l'alça al nostre país d'allò que s'ha anomenat "documental de creació". Es tracta de propostes, algunes d'elles de gran interès, que juguen obertament amb les fronteres entre realitat i ficció, o que, com en el cas que ens

ocupa, parlen en primera persona, en clau de relat íntim, d'experiències personals. Carolina Astudillo Muñoz aborda la vida d'Ainhoa, una noia a qui mai no va conèixer, a partir del material divers (vídeos familiars, fotografies i el seu diari) que ha rebut de part de Patxi, un dels germans. La directora comença mostrant documents de la seva pròpia infantesa, assenyalant-los com a possible contraplà de la d'Ainhoa, per, seguidament, ampliar l'abast del seu discurs intentant extrapolar les vivències, sentiments i frustracions de la protagonista a les de tota una generació de dones nascudes a la dècada dels 70. Ainhoa era basca de naixement (resident a Catalunya des de ben petita) i Carolina Astudillo és xilena, però segons la segona aquesta distància no és tal ja que el fet que ambdues haguessin crescut en un país que estava sortint d'una llarga dictadura i, especialment, el de ser dona, permeten posar els fonaments d'una cosmovisió comuna.

Aquest plantejament amb perspectiva de gènere s'emfatitza al llarg de la pel·lícula mitjançant l'ús de diverses cites de personalitats molt potents (Frida Kahlo,

Susan Sontag, Sylvia Plath, Virginia Woolf...). És a partir del pensament condensat d'aquestes dones i d'un episodi de gran transcendència en la vida de la pròpia Astudillo que la directora pot establir lligams per parlar-nos de temàtiques relacionades amb l'experiència femenina, però, sobretot, aproximar-se íntimament a la inaprehensible Ainhoa. En relació a això, dir que la mirada de la cineasta és respectuosa i en tot moment sap trobar el to per transmetre'ns allò que el diari de la protagonista va revelant.

Una de les reflexions més interessants que planteja el film gira al voltant de la pròpia naturalesa de les imatges. Carolina Astudillo diu, a propòsit de les fotografies que té entre mans, que la imatge ens parla d'una absència. Amb la tasca de reconstrucció de la vida d'Ainhoa, doncs, el que està fent és lluitar contra l'oblit. (El deteriorament material de les fotografies funciona com a metàfora d'aquesta àrdua empresa consistent en atrapar el passat). En aquest sentit, en alguns moments de la cinta deduïm que la tasca de la directora no deixa de ser la d'emplenar buits. Em refe-

reixo a aquells en què disposava de les paraules del diari i va haver de decidir quines imatges posava en pantalla per tal que acompanyessin el text.

Arribats a aquest punt corroborem que les imatges mediatitzen el record. Així ho diu Patxi quan visualitza alguns vídeos familiars de quan era petit. Només és capaç de recordar certes sensacions però allò que mostren les imatges, el context, l'indret, el moment, no. És com si ho hagués viscut algú altre. És un passat que no li pertany. Les imatges acaben transformant un vague record que es pugui tenir o directament substituir-lo. En aquest cas concret, però, les imatges directament ocupen l'espai de l'oblit i acaben esdevenint record. Tornem, en certa manera, a la idea del principi d'aquest text, quan parlava del documental: quan mirem, transformem.

Pau J.R.
Cineclub Sabadell

cines
IMPERIAL

FilmoXarxa
de Catalunya

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell